

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 25785

гр. С., 21.07.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

като разгледа докладваното от ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ Гражданско дело № 20231110106420 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен отрицателен установителен иск от М. М. С. срещу Г. Д. Ч., с който се иска да бъде признато за установено, че ищцата не дължи ответника сумата в размер на 19 735, 50 лв., тъй като вземането за нея е погасено по давност.

Съгласно твърденията на ищцата нейният бивш съпруг е бил осъден през 2015 г. от ответника, като въз основа на издадения изпълнителен лист срещу него е било образувано изпълнително дело. Ищцата изрично заявява, че не е била страна по изпълнителното дело и че не е имала финансови отношения с ответника. Твърди, че ответникът е насочил принудително изпълнение срещу неин личен недвижим имот, находящ се гр. П., поради което иска да се признае за установено, че не дължи на ответника процесната сума. Поддържа, че ответникът не бил предприемал никакви действия срещу нея през целия период, през който ищцата живеела в имота.

При проверка за допустимостта на иска съдът намира, че така предявеният иск е процесуално недопустим. „Исковата защита на длъжника и на третите лица в изпълнителния процес се осъществява чрез различни иски. Когато принудителното изпълнение за събиране на парично вземане е насочено върху вещь, която се намира във владение или държане на трето лице, то може да предяви иск срещу взискателя и длъжника, за да установи, че имуществото, върху което е насочено изпълнението, не принадлежи на длъжника съгласно чл. 440 ГПК. (...) Съгласно чл. 439 ГПК длъжникът в материалното правоотношение може да оспори изпълнението с иск за несъществуване на вземането или погасяването му по давност, като първият иск може да се основава само на нововъзникнали обстоятелства“ – из решение № 173 от 18.07.2019 г. на ВКС по гр. дело № 2906/2018 г., IV г. о.

Според твърдяното от ищцата тя не е длъжница по изпълнителното дело, а е трето лице – собственица на недвижим имот, върху който ответникът-взискател насочва принудителното изпълнение. Същевременно обаче в исковата молба се излагат твърдения за погасяване по давност на вземанията поради липса на предприети действия по принудително изпълнение спрямо нея от 2015 г. до 2022 г., когато ѝ е била връчена поканата за доброволно изпълнение. При това ищцата излага тези твърдения за изтекъл продължителен период, за да обоснове тъкмо изтичането на погасителна давност, а не изтичането на придобивна давност („Моите мотиви за давност на вземането по отношение на мен бяха отхвърлени от съда“). Освен това искът е насочен само спрямо

ответника Г. Д. Ч., за когото се твърди, че е вискател, а не и срещу длъжника Т. С. С.. При това положение става въпрос за отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК, предявен от трето лице, а не за отрицателен установителен иск по чл. 440 ГПК. А искът по чл. 439 ГПК принадлежи на длъжника в изпълнителното производство, не и на третото лице, засегнато от принудителното изпълнение. Така от една страна ищцата е трето лице по изпълнителното дело, срещу което е насочено принудително изпълнение, но същевременно се позовава на изтекла в нейна полза погасителна давност – в това обобщение на исковата молба се съдържа непреодолимо вътрешно противоречие. Третото лице разполага със специално уредени иски, чрез които да се защити срещу изпълнение върху негови вещи в изпълнителния процес. Оспорването на вземането е предвидено единствено в полза на длъжника (чл. 439 ГПК), тъй като трето лице по изпълнително дело няма интерес да оспорва вземане по изпълнително дело. Съгласно чл. 26, ал. 2 ГПК освен в предвидените от закон случаи никой не може да предявява от свое име чужди права пред съд. Така и в настоящия случай ищцата не е легитимирана да предявява чужди права.

По изложените съображения предявеният иск е процесуално недопустим и производството следва да бъде прекратено.

Разноски. При този изход на делото в полза на ответника следва да бъдат присъдени сторените от него разноски. Те се свеждат до размера на адвокатското възнаграждение, което съобразно представения договор за правна защита и съдействие е било уговорено и реално заплатено в брой в размер 2 500 лева.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. дело № 2023111010 **6420** по описа на Софийския районен съд, III гражданско отделение, 150-и състав, за **2023 г.**

ОСЪЖДА ищцата М. М. С. с ЕГН ***** и адрес град П., кв. „АДРЕС“, да заплати в полза на ответника Г. Д. Ч. с ЕГН ***** и адрес град С., ж. к. „АДРЕС“, сумата **2 500 лева**, представляваща разноски за първоинстанционното производство.

Определението подлежи на обжалване от с частна жалба пред Софийския градски съд в едноседмичен срок от връчването на преписа.

Служебно изготвени преписи от определението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____